

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ASAVET a. s.**, se sídlem Chodská 1032/27, Praha 2, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Martinská 8, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2007, č. j. 12356/07-17210, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2008, č. j. 7 Ca 186/2005 - 33,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského ze dne 14. 2. 2007, č. j. 177/ŘÚ/07, sp. zn. 1/PO/07-PL-28, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo vysloveno, že stěžovatel tím, že dne 14. 7. 2006 a dne 1. 11. 2006 vyrobil a uvedl do oběhu znehodnocené živočišné tuky, u nichž nebyl dodržen deklarovaný obsah celkových nerozpustných nečistot a maximální úrovně celkových nerozpustných nečistot překročily 0,15 % hmotnosti, porušil přílohu VII nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1774/2002, o hygienických pravidlech pro vedlejší produkty živočišného původu, které nejsou určeny pro lidskou spotřebu (dále jen „nařízení č. 1774/2002“), a ustanovení § 3 odst. 6 písm. a) a § 4 odst. 10 zákona č. 91/1996 Sb., o krmivech ve znění účinném k rozhodnému dni (dále jen „zákon o krmivech“). Za porušení těchto ustanovení mu byla uložena pokuta podle § 19 odst. 7 zákona o krmivech ve výši 8 000 Kč. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že výraz *nerozpustné nečistoty* není třeba definovat v právním předpise. Je totiž zřejmé, že jde o nečistoty, které nelze rozpustit (sám pojem v sobě definici obsahuje; není definován výčtem takových látek, ale metodou – rozpouštěním). Celkový obsah nerozpustných nečistot přesáhl stanovené limity, a proto byla pokuta uložena oprávněně.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Pokud jde o výslovně tvrzené vady podle písm. d) uvedeného ustanovení, z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, že by s nimi stěžovatel operoval. Takové vady nejsou nikterak konkretizovány, zejm. stěžovatel neuvádí, že se městský soud s některými jeho žalobními body nevypořádal, rozhodnutí by nebylo dostatečně odůvodněno apod. Reálně tak polemizuje jen s právními závěry učiněnými městským soudem.

Stěžovatel uvádí, že ve správním řízení bylo prokazováno, zda ve znehodnocených živočišných tucích jím uvedených do oběhu byl dodržen deklarovaný obsah celkových nerozpustných nečistot a zda nebyl překročen jejich limit. To vše se dělo za použití metody dle vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 124/2001 Sb., kterou se stanoví požadavky na odběr vzorků a principy metod laboratorního zkoušení krmiv, doplňkových látek a premixů a způsob uchování vzorků (dále jen „vyhláška č. 124/2001 Sb.“), resp. dle Věstníku Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského (č. 1, díl 1/3, str. 63, bod 3.3.1) – dále jen „věstník“. Touto metodou však lze zjistit pouze obsah nerozpustných nečistot a cizích látek v jejich souhrnu, nikoliv pouze obsah nerozpustných nečistot bez započtení obsahu cizích látek, jak vyžaduje nařízení č. 1774/2002.

S ohledem na to stěžovatel poukazuje na skutečnost, že „nerozpustné nečistoty“ a „cizí látky“ jsou dvě skupiny látek, pro které však právní předpis zná jen jednu souhrnnou definici. Věstník stanoví, že jde o nerozpustné nečistoty a cizí látky, stanovené za podmínek specifikovaných v této metodě; zahrnují mechanické nečistoty, minerální látky, cukry, dusíkaté látky, různé pryskyřice, vápenatá mýdla, oxidované mastné kyseliny, laktony mastných kyselin a (částečně) alkalická mýdla, mastné kyseliny obsahující hydroxylovou skupinu a jejich glyceridy. Toto ustanovení je ale zcela neurčité. Není z něj patrné, které z těchto látek jsou nerozpustnými nečistotami a které jsou látkami cizími. Dalším nedostatkem této „definice“ je skutečnost, že látky jsou uvedené pouze demonstrativně a např. alkalická mýdla spadají pod tuto definici pouze částečně. Městský soud ovšem dospěl k nesprávnému závěru, že žádný zákon ani jiný právní předpis, na který zákon odkazuje, neobsahuje definici pojmu nerozpustné nečistoty nebo celkové nerozpustné nečistoty.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí městský soud dle stěžovatele nesprávně konstatuje, že i laickým výkladem lze dospět k závěru, že nerozpustné nečistoty jsou cizorodé látky v krmivu (zde živočišném tuku), které se dále již nemohou rozpustit. Taková definice je podle stěžovatele chybná, neboť právě naopak lze cizí látky nacházející se v živočišném tuku rozpustit při použití metody pro stanovení obsahu nerozpustných nečistot s pomocí extrakčního Soxhletova přístroje.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že pokud jde o zpochybňování metody, kterou bylo zjištěno překročení předepsaného limitu celkových nerozpustných nečistot, je třeba poukázat na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004, o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat. To v čl. 11 bod 1 stanoví, že neexistují-li pro odběr vzorků metody předepsané v právu Společenství, musí být postupováno mj. v souladu s pravidly stanovenými ve vnitrostátních předpisech. Takovým předpisem je vyhláška č. 124/2001 Sb., vydaná na základě zmocnění § 17 odst. 8 zákona o krmivech. Úplné znění metod je pak uvedeno ve věstníku, a to v souladu s § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 147/2002 Sb., o Ústředním kontrolním a zkušebním ústavu zemědělském a o změně některých

souvisejících zákonů (zákon o Ústředním kontrolním a zkušebním ústavu zemědělském). Metoda odpovídajícím způsobem specifikuje podmínky pro stanovení obsahu nerozpustných nečistot v živočišných a rostlinných olejích nebo tucích. Není ani možno taxativním výčtem vyjmenovat všechny látky, které mohou být na základě této metody detekovány, neboť se jedná o gravimetrickou metodu, kdy se zjišťuje váha zachycených látek na filtračním zařízení, bez možnosti rozlišení jednotlivých komponent. Tuto metodu používají i laboratoře Státní veterinární správy.

Žalovaný též odmítá argumentaci stěžovatele o rozpuštění cizorodých látek při použití extrakčního Soxhletova přístroje. Taková metoda není úředně schválena ani zakotvena v předpisech pro daný účel. Soxhletova přístroje se navíc používá ke stanovení obsahu tuku, nikoliv ke stanovení obsahu nerozpustných nečistot. Metoda „za tepla“, uváděná stěžovatelem, je u tuků určených pro krmné účely nevhodná též z toho důvodu, že by neprokázala nečistoty, které jsou v nadlimitním množství rizikové (např. z hlediska přenosu nemoci BSE).

Žalovaný se plně ztotožňuje s výkladem pojmu „nerozpustné nečistoty“, jak jej provedl městský soud, který za ně považuje cizorodé látky v krmivu (v daném případě živočišném tuku), které se nemohou dále rozpustit. Žalovaný podotýká, že není rozhodující, zda je či není v právním předpisu definován uvedený pojem, a to i s ohledem na to, že všechny takovéto látky taxativně vypočíst nelze. Celkové nerozpustné nečistoty jsou tak vymezeny metodou, kterou se obsah těchto látek určuje. Pro posouzení, zda byl limit překročen, není rozhodující určení jednotlivých složek nerozpustných nečistot, nýbrž jejich sumy. Normativně stanovený limit 0,15 % byl vymezen pro obě skupiny, tedy nerozpustné nečistoty a cizí látky, společně. Jedná se o souhrnný termín pro posouzení, zda tuk vyhovuje požadavkům nařízení č. 1774/2002. V opačném případě by stanovilo příslušné nařízení ES pro kontrolu dodržování stanoveného limitu minimálně analytickou metodu. Toto nařízení však ponechalo na členských státech, aby v souladu s dalšími právními předpisy postupovalo podle metod ve vnitrostátních předpisech.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku.

V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť u nepřezkoumatelného rozsudku zpravidla nelze zkoumat důvodnost dalších námitek. Stěžovatel nepřezkoumatelnost spatřuje v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozsudku, aniž tuto námitku blíže specifikuje; veškeré konkrétní důvody jsou nesouhlasem s právním posouzením věci. Nepřezkoumatelnost rozsudku je ovšem vadou, k níž je kasační soud povinen přihlížet i nad rámec kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.); proto Nejvyšší správní soud zkoumal, zda důvody nepřezkoumatelnosti nejsou dány. Shledal, že městský soud v rozsudku jednoznačně vyjádřil svůj právní názor, důvody rozsudku jsou dostatečnou oporou pro jeho výrok, vypořádal se v nich se všemi žalobními námitkami a odůvodnění nelze vytýkat ani nesrozumitelnost. Kasační námitka opřená o § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není proto důvodná.

Pro posouzení důvodnosti kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je třeba vycházet ze skutkového stavu věci a rozhodné právní úpravy

Ze spisového materiálu zejména vyplývá (a v tomto smyslu není mezi stranami neshoda), že při kontrole provedené u stěžovatele byly odebrány vzorky stěžovatelem na trh uváděných krmiv, u nichž bylo Ústředním kontrolním a zkušebním ústavem zemědělským na základě jím užitých metody, zjištěno množství celkových nerozpustných nečistot přesahující maximální možné množství. U vzorku č. 524/06 se jednalo o 1,05 % a u vzorku 768/06 o 0,19 % hmotnosti. U obou krmiv přitom stěžovatel na obalech svých výrobků deklaroval množství celkových nerozpustných nečistot v množství nepřesahujícím 0,15 % hmotnosti.

Podle § 3 odst. 6 písm. a) zákona o krmivech nesmějí být pro výrobu krmiv, doplňkových látek a premixů a ke krmení zvířat používány *zakázané látky a produkty, krmiva a premixy, které obsahují zakázané látky a produkty, a znehodnocená krmiva, doplňkové látky a premixy*. Dále dle § 4 odst. 10 zákona o krmivech *do oběhu směji být uváděna pouze krmiva, doplňkové látky a premixy, které jsou zdravotně nezávadné, nefalšované, obchodovatelné jakosti, nejsou znehodnocené, neobsahují zakázané látky a produkty a nejsou označeny údaji nepravdivými nebo klamavými. Nesmí představovat riziko pro zdraví zvířat, lidí a životní prostředí. Tato ustanovení se vztahují i na krmiva určená k přikrmování volně žijící zvěře a krmiva uváděná za tímto účelem do oběhu*. Podle § 19 odst. 7 zákona o krmivech pak platí, že *nesplní-li výrobce, dovozece, dodavatel, distributor nebo jiná osoba povinnost, stanovenou pro bezpečnost krmivých produktů, určených ke výživě zvířat zajišťujících produkci potravin anebo svým počínáním nebo nečinností způsobí nebezpečí pro zdraví zvířat, lidí nebo životní prostředí, anebo ohrozí nezávadnost a vhodnost živočišných produktů získaných z těchto zvířat pro lidskou potřebu, případně nesplní informační nebo jinou související povinnost stanovenou tímto zákonem nebo přímo použitelným předpisem Evropských společenství, může této osobě ústav uložit pokutu do výše 500 000 Kč*.

Předpis Evropských společenství, který stanovil povinnost, k jejímuž porušení dle závěru správních orgánů došlo, je nařízení č. 1774/2002. Dle jeho přílohy VII kapitoly IV písm. A bod 1. je stanoveno, že *tavené/škvařené tuky získané z přežvýkavců musí být pročištěny tak, že maximální úrovně zbyvajících nerozpustných nečistot nepřesahují 0,15 % hmotnosti*. Zde je dlužno podotknout, že městský soud ve svém rozsudku uvedl, že tato citace pochází z jiného předpisu Evropských společenství, a sice z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin. Městský soud se nechal zmást poznámkou pod čarou, která mířila k ustanovení § 19 odst. 7 zákona o krmivech a uváděla právě městským soudem jmenovaný předpis Evropských společenství. V tomto předpise ovšem ustanovení o nerozpustných nečistotách není, navíc se uvedený předpis na věc nevztahuje, neboť upravuje bezpečnost potravin, přičemž potravinou se dle jeho čl. 2 písm. a) nerozumějí krmiva. Relevantní větu o nerozpustných nečistotách však citoval městský soud z nařízení č. 1774/2002, a tedy ve skutečnosti použil normu správnou. Na zákonnost rozhodnutí soudu tak nemá toto pochybení vliv, stěžovatel navíc tuto skutečnost ani nijak nenapadá. Nevadí ani, že poznámka pod čarou k § 19 odst. 7 zákona o krmivech neobsahuje nařízení č. 1774/2002. I tak mohla být udělena za porušení povinnosti v něm stanovené pokuta, neboť jde o přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, jak je i uvedeno přímo v textu § 19 odst. 7 zákona o krmivech. Právní předpisy uvedené ve zmíněné poznámce pod čarou jsou vypočteny toliko demonstrativně. Navíc, jak uvedl Ústavní soud ve svých nálezech ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek č. 16, nález 173, str. 259, a ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek č. 17, nález 14, str. 103, posláním poznámek pod čarou či vysvětlivek je pouhé zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpisu formou legislativní pomůcky, která z povahy věci nemůže stanovit závazná pravidla chování nebo pravidla pro interpretaci daného ustanovení. Taková pravidla musí právní předpis buď uvést přímo nebo odkázat na jiný zřetelný právní předpis či pravidlo chování vyjádřené jinou formou (což v daném případě učinil souslovím „přímo použitelný předpis Evropských společenství“).

Shora citované nařízení č. 1774/2002 hovoří pouze o „*zbyvajících nerozpuštěných nečistotách*“. Metoda, jak množství takových látek zjistit, již nevyplývá z předpisů Evropských společenství. Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004, o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat, v čl. 11 stanoví, že *metody odběru vzorků a analýzy používané v rámci úředních kontrol musí být v souladu s příslušnými pravidly Společenství nebo:*

a) pokud taková pravidla neexistují, s mezinárodně uznanými pravidly nebo protokoly, např. pravidly nebo protokoly, které přijal Evropský výbor pro normalizaci (CEN) nebo které jsou schváleny ve vnitrostátních právních předpisech;

nebo

b) pokud taková pravidla nebo protokoly neexistují, s jinými metodami vhodnými pro zamýšlený účel nebo vyvinutými v souladu s vědeckými protokoly.

Z tohoto ustanovení vyplývá preference metod podle pravidel Evropských společenství. Vzhledem k absenci zakotvení předmětné metody v komunitárním právu tak přichází na řadu použití písm. a) citovaného nařízení. Metoda v souzené věci je regulována vnitrostátním právem. Podle § 17 odst. 8 zákona o krmivech Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský a provozovatelé laboratoří jsou povinni k zajištění objektivitu a srovnatelnosti výsledků kontroly postupovat podle požadavků na odběr vzorků a používat metody laboratorního zkoušení, jejichž principy stanoví ministerstvo vyhláškou. Tou je vyhláška č. 124/2001 Sb., dle které ostatně ve věci bylo – a to nikdo nezpochybnil – postupováno. Příloha 9 této vyhlášky v bodě 3.3 upravuje postup při stanovení obsahu nerozpuštěných nečistot v tučích a olejích. Zde je uvedeno, že *metoda specifikuje podmínky pro stanovení obsahu nerozpuštěných nečistot v živočišných a rostlinných tučích nebo olejích. Obsah nerozpuštěných nečistot se stanoví rozpuštěním vzorku v přebytku n-hexanu nebo petroletheru nebo diethyletheru, filtrací získaného roztoku a zvážením vysušeného filtru s nerozpuštěnými nečistotami.* I zde se tedy hovoří jen o „*nerozpuštěných nečistotách*“, nikoliv v kombinaci s „*cizími látkami*“ a stanovenou metodou se tedy zjišťuje pouze obsah nerozpuštěných nečistot. Není tak pravda, jak tvrdí stěžovatel, že se zjišťuje pomocí této metody obsah nerozpuštěných nečistot a cizích látek v souhrnu. Právě podle této metody bylo postupováno v nyní souzené věci, jak plyne z protokolů o zkouškách vzorků (zde je výslovně uvedeno, že obsah nerozpuštěných nečistot byl zjišťován pomocí metody stanovené v příloze č. 9, v bodě 3.3 vyhlášky 124/2001 Sb.). Stejně tak z posudků o výsledcích zkoušek plyne toliko to, že vzorky nevyhovují vysokým obsahem celkových nerozpuštěných nečistot (o cizích látkách se posudek nezmiňuje vůbec).

Není na závalu ani skutečnost, že výraz „*nerozpuštěné nečistoty*“ není definován v právním předpise. Význam právních definic se totiž začasť přeceňuje. Jsou-li definice zakotveny v pozitivním právu, nežádka bývají tautologické [např. § 3 odst. 1 písm. g) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon)], nebo naopak jindy jde definice proti přirozenému významu definovaného pojmu [např. § 2 odst. 1 písm. m) vyhlášky 36/2007 Sb., o opatřeních pro tlumení aviární influenzy a o změně vyhlášky č. 299/2003 Sb., o opatřeních pro předcházení a zdolávání nákaz a nemocí přenosných ze zvířat na člověka, ve znění pozdějších předpisů]. Není-li definice stanovena v právním předpise, musí být pojem vyložen orgánem aplikace práva tak, aby odpovídal tomu významu, který má v jazyce obecném (rozuměj neprávním). Ostatně i Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 31. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 124/96, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 5, usnesení č. 14, str. 585, uvedl: „*Jednotnost právního řádu je v rovině právního jazyka kromě jiného spjata s konstantností významů, přisuzovaných jazykovým výrazům, tj. s vyloučením polysemie a homonymie. Výjimkou je pouze rozlišování samotným zákonodárcem, a to explicitně formou legální definice nebo implicitně, tzn. když je odlišnost významů, přisuzovaných jednomu výrazu, zřejmá z kontextu. Pakliže tedy právní předpis obsahuje legální definici pojmu, omezující její použití pouze pro účely daného předpisu, plyne z toho nutnost odlišení ve vztahu k významu stejného pojmu, obsaženého v jiných předpisech.*“

Městský soud tak nepochybil, pokud vyšel z toho, jaký má slovní spojení „*nerozpustné nečistoty*“ význam v obecném jazyce. Městský soud ani nemohl určit (zejm. ne taxativním výčtem) okruh látek, které jsou nerozpustnými nečistotami. Správně vyšel z toho, že podstata pojmu tkví právě v metodě (rozpouštění), již se obsah takových látek určuje. Případný není ani stěžovatelův poukaz na použití extrakčního Soxhletova přístroje, neboť tuto metodu nelze použít s ohledem na skutečnost, že užití metody při zjišťování nerozpustných nečistot plyne přímo z právního předpisu. Není rozhodné pojmenovat, co všechno mohou tyto nečistoty být, nýbrž jde o jejich celkový obsah v krmivu. Argumentace stěžovatele, že nemůže být penalizován za překročení limitu nerozpustných nečistot v krmivu, není-li sporný pojem definován, se dostává rovněž do rozporu s tím, že stěžovatel sám na obalech jím na trh uváděných krmiv uváděl množství nerozpustných nečistot. Pokud ovšem stěžovatel neví, co jsou nerozpustné nečistoty, jen těžko může jejich obsah deklarovat na obalu.

Stejně tak není možné stěžovateli přisvědčit ani v jeho argumentaci prostřednictvím věstníku. Ten totiž není publikační platformou pro právní předpisy (srov. zákon č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv a § 10 odst. 2 zákona o Ústředním kontrolním a zkušebním ústavu zemědělském) a údaje, oznámení a informace v něm obsažené právními předpisy nejsou. Demonstrativní výčet nerozpustných nečistot a cizích látek v něm uvedený tak není legální definicí takového pojmu a žádný předpis ji nepodává. Proto městský soud postupoval správně, pokud pojem vyložil sám. Údaje a informace obsažené ve věstníku tak lze považovat jen jako pomůcku, která může za pomoci demonstrativního výčtu informovat o tom, které látky jsou – příkladmo – považovány za nerozpustné nečistoty (ve věstníku byl navíc, možná matoucím způsobem, užit též pojem „*cizí látky*“; to ovšem na shora učiněných závěrech nic nemění).

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu